

Een vreemd briefje

‘Pfff, wat is het warm vandaag,’ zucht Sproet.

Zijn wangen zijn rood en hij ziet er verhit uit.

‘Ik heb echt zin in een duik.’

‘Ik ook,’ zegt Spekkie. Ze loopt met Sproet over straat.

Het is donderdag, en samen zijn ze op weg naar het zwembad.

Eigenlijk heet Spekkie gewoon Marloes. Maar omdat ze graag spekkies eet, noemt iedereen haar Spekkie.

En Sproet heeft sproetjes op zijn neus.

Spekkie haalt een puntzak uit haar broekzak.

‘Wil je ook een spekkie?’

Sproet schudt zijn hoofd. 'Nee, bah! Ik snap niet dat je dat zoete spul lust!'

'Toch zijn spekkies erg lekker,' zegt Spekkie.

'En ik kan er ook heel goed van na...'

Dan stoot ze Sproet aan. 'Zie jij wat ik zie?'

Ze wijst naar een groot gebouw. Er komt een man naar buiten gerend. Hij heeft erg veel haast.

'Het lijkt wel of iemand hem achterna zit,' mompelt Spekkie.

'Inderdaad,' knikt Sproet. 'Die man doet wel erg verdacht. Want wie gaat er nou rennen als het zo heet is als vandaag!'

Ze staren de man na. Opeens dwarrelt er een briefje uit zijn zak.

'Kijk nou,' zegt Spekkie. 'Hij verliest wat!' Ze zet haar handen voor haar mond. 'Meneer, meneer...!'

Maar de man hoort haar niet. En al gauw is hij verdwenen tussen de mensen.

Het briefje ligt nog steeds op straat en Spekkie raapt het op. Nieuwsgierig begint ze te lezen.

Vrijdag om vier uur.

Wensen komen uit.

Rood, wit.

K.

‘Wat een vreemd briefje,’ zegt Sproet, die over haar schouder meegekeken heeft.

Spekkie likt aan een spekkie. ‘Weet je wat ik denk? Die man is een dief. En om vier uur gaat hij iets stelen.’

‘Welnee!’

‘Toch is het zo,’ houdt Spekkie eigenwijs vol. ‘Je ziet toch waar die man vandaan komt? Hier voor ons is het museum. En in de zalen hangen hele dure schilderijen. Ik weet dat omdat mijn oom daar werkt.’

Sproet leest de woorden nog een keer. ‘Hm.

Misschien heb je gelijk. Zullen we je oom waarschuwen? En hem dit briefje laten zien?’

Spekkie haalt haar schouders op. ‘Waarom? Mijn oom kunnen we altijd nog halen. Nee, dit zoeken we eerst zelf uit. Echt een zaakje voor ons. Kom mee, we gaan het museum in.’

‘Nu?’ Sproet veegt een paar zweetdruppels van zijn voorhoofd. ‘Maar, eh... we zouden toch gaan zwemmen?’

‘Dat kunnen we altijd nog doen,’ antwoordt zijn vriendin. ‘Dit is toch veel spannender!’

In het museum

Aarzelend loopt Sproet achter Spekkie aan. Wil ze echt het museum in? Zwemmen is toch veel leuker?

Maar Spekkie staat al bij de kassa. Ze praat met een mevrouw achter het loket.

Al gauw wenkt ze Sproet. 'We mogen naar binnen,' fluistert ze.

'Zonder te betalen?' Sproet is erg verbaasd.

'Ik heb gezegd dat ik mijn oom zoek,' legt Spekkie uit. 'Ik moet hem dringend spreken.'

Terwijl ze dat zegt, geeft ze Sproet een knipoog. Daarna trekt ze hem mee het museum in. 'Ben jij hier wel eens geweest?'

'Nee, nog nooit.' Sproet kijkt de hal rond. Overal hangen deftige schilderijen. En in de hoek staat een roestig harnas met een rode pluim. Het is vast al erg oud.

'Weet jij hier de weg?'

Spekkie knikt. 'Mijn oom heeft me een keer een rondleiding gegeven. Toen heb ik alles gezien.

Dit museum is namelijk beroemd. Dus je snapt dat die dief... hier een schilderij wil stelen.'

Ze haalt haar opschrijfboekje uit haar zak. En ook een klein potloodje.

‘Dat opschrijfboekje heb je ook altijd bij je!’ zegt Sproet.

‘Klopt,’ antwoordt Spekkie. ‘Maar dat moet ook! Een goede speurder is altijd op alles voorbereid.’ Op dat moment klinkt er een stem. ‘Hé nichtje, wat doe jij nou hier?’

Sproet kijkt om en ziet een man staan. Hij draagt een blauw jasje.

Spekkie klapt snel haar opschrijfboekje dicht.

‘Ha, oom Otto,’ zegt ze vrolijk. ‘Ik, eh... laat mijn vriendje het museum zien.’

Haar oom kijkt verbaasd. ‘Vandaag? Met dit mooie weer?’

Spekkie knikt. ‘We zouden eerst gaan zwemmen. Maar het is buiten veel te warm. Hier binnen is het echt veel fijner!’

Nu kijkt haar oom nog verbaasder. Maar voordat hij iets kan zeggen, loopt Spekkie al een zaal in.

‘Dat was dus mijn oom,’ fluistert ze. ‘Hij is suppoost.’

‘Sup... wat?’ vraagt Sproet.

‘Suppoost,’ herhaalt Spekkie. ‘Zo heet iemand die in een museum werkt. Hij let op of niemand

te dicht bij de schilderijen staat. En ook kijkt hij
of er geen dieven komen!’

Ze zwaait met het briefje. ‘En wij...’ fluistert ze,
‘gaan hem daarmee helpen. Maar voorlopig
hoeft hij nog niets te weten. Dus... mondje dicht!’

